

MORDICUS

MORDICUS

Je vader zal maar beul zijn

TEKST: EDGARD EECKMAN

ILLUSTRATIES: JAN BEULEN

Met twee nawoorden van historici

Tekst: Edgard Eeckman
Illustraties: Jan Beulen
Web: www.edgardeeckman.be

Uitgever: Slagmeulders Creatieve Producties, Potaardeberg 58, 9820 Merelbeke.

Foto Edgard Eeckman: Bart Moens
Foto Jan Beulen: Robin Reynders

Vormgeving: BoekenGilde
Druk: BoekenGilde

Met dank aan Joop Berger, Lena Timmerman en Petra Van San.

ISBN: 9789465263427
NUR: 301

Dit boek is ook verkrijgbaar in het Engels en het Duits.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en of worden openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke (elektronische of mechanische) wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

De wolken boven het Duitse Neurenberg zijn lui als de pest. Ze drijven laag over de stad. De scherpe piek van de Onze-Lieve-Vrouwekerk op de Grote Markt doorpriemt het wolkendek en kijkt minachtend op de wereld neer.

Helemaal bovenop de punt van de kerktoeren zit Raaf, felle, lichtblauwe ogen, in een afgeborsteld zwart, glanzend pak. Niets kan hem raken. Hij is er, en tegelijk ook niet. Schichtig kijkt hij in het rond. Raaf voelt: er staat iets bijzonders te gebeuren. Wat, dat weet hij niet precies, maar het onbehagen van het onbekende trekt hem aan, voedt zijn nieuwsgierigheid. Wat het ook moge zijn, hij wil het niet missen.

Hij beslist, spreidt z'n vleugels en duikt in de natte wolken. Even ziet hij nauwelijks iets en zweeft op zijn intuïtie. Raaf voelt hoe de wind hem draagt. Ze praten.

‘Alles goed?’ vraagt de wind.

‘Moei u met uw eigen zaken,’ antwoordt Raaf, ‘ik heb haast, er hangt iets in de lucht.’

‘Ah,’ reageert de wind, ‘wat dan?’

‘Bemoelial!’ zegt Raaf. Hij klapt zijn vleugels dicht en laat zich vallen nog voor de wind tijd heeft zich op te winden. Vanuit het wolkendek stort Raaf zich in de wereld van de mensen, de wereld van weelde en overdaad ... voor raven.

DE BEULSVROUW BAART EEN ZOON

Vaardig suist Raaf over het kabbelende water van de Pegnitz door de nachtelijke stad, op elke oever slaapt een lintworm van onvolkomen huisjes. Eens onder en voorbij de houten brug maakt hij een salto en landt hij precies op de leuning van de brug. 'Kra kra.' Hij weet niet waarom, maar hier moet hij zijn, bij dit huis met rood-witte luiken aan de buitenrand van de stad. Raaf weet wie daar woont. In deze woning gaat het eindigen, én starten.

Het begint plots venijnig hard te regenen, maar het schreeuwen van een vrouw overstemt alles. Het overtreft de geselende donder en felle bliksemschichten. De striemende regen kogelt zich tegen het huis. Binnen tikken druppels rusteloos in een houten emmer. Kaarslicht danst zenuwachtig in de wind die langs spleten en kieren binnenhijgt.

In de hoek van de ruimte, op een bed gemaakt van strozakken, ligt Maria, de benen zo ver gespreid dat ze bijna scheurt. Ze duwt en perst zo hard ze kan. Een magere kleine kromme vrouw met een smoel als een ruïne duwt op haar buik alsof ze het laatste beetje tandpasta uit een tube knijpt, maar tandpasta en tubes bestonden toen nog niet.

Aan de andere kant van de kamer zit, in het donker, een silhouet. Een man. Hij kijkt naar het tafereel. Als het misloopt, kan hij misschien iets doen, maar nu niet. Dicht tegen hem aan zitten zijn kinderen, Franz Steffan, Jorg, Marie en Rosina, angstig in elkaar gedoken. Ze weten dat leven en dood bloedverwanten zijn. Hij houdt zijn grote stevige armen om hen heen.

Dan komt het ultieme moment, de vrouw tiert en met een enorme krachtsinspanning drukt ze het kind uit haar buik. Het oudje vangt het op, je kan zien dat ze dat vaker deed.

Het kind, vuil en bebloed, beweegt niet. Net als andere baby's heeft het een hoofdje, twee beentjes, twee armpjes, het is een jongen. Maar het kindje hangt slap in haar handen. De man staat recht en kijkt afwachtend, de ogen opengesperd, hij komt niet dichterbij, de knetterende bliksem belicht met flitsen zijn gezicht. In de schoorsteen schreeuwt een windstoot en uit het haardvuur vluchten smeulende houtgensters die op de oneffen houten vloer nog even kronkelen voor ze doven. Niemand let erop, ze kijken allemaal naar het kind.

En dan ineens gaat een rilling door het weke, witte lichaampje. Het kind opent de ogen, spert wijd de mond, hapt diep naar adem, het lijkt alle lucht uit de ruimte in één keer op te zuigen. Dan begint het schurend te schreien, eerst met horten en stoten, als een auto die opstart en sputtert - maar auto's bestonden toen nog niet - en dan voluit, op hoog toerental. Een zucht van verlichting waart door de kamer, niemand zegt een woord, de man heeft tranen in de ogen.

'Dag Franzenhans,' mompelt hij en slaat een kruis.

De oude vrouw Cornelia snijdt met een mes behendig de navelstreng los en legt die op tafel, ze veegt de bebloede handen af aan haar schort. 'Dat brengt geluk,' zegt ze. De manier waarop ze het uitspreekt, heeft een donkere ondertoon, zo van 'Dat kunt ge wel gebruiken.' Als ze met een kreun opstaat, kijkt ze eerst naar de baby op de buik van de moeder en dan naar de man. Hij geeft haar een muntstuk. Ze stopt het in het buidelkje dat vasthangt aan de koord om haar middel en knikt: 'Dank Meister Schmidt, God beware ons.'

Ze slaat een rode linnen doek om het hoofd, doet haar zwarte cape om en kijkt door het venster of ze iemand ziet op straat. Met dat weer bestaat daar weinig kans op, maar ze wil geen risico nemen. De mensen in de stad schuwen de beul en zijn gezin, niemand wil met hen gezien worden. Ze verbergt haar hoofd in de kap.

Voor ze het wilde weer instapt, maakt ze snel een kruisteken en zegt hem nog: 'Ge weet, binnenblijven tot ze weer rein is, tot dan geen volk over de vloer en niet rap weer ... een kind. God, vergeef mij.'

Buiten ziet Cornelia Raaf op de vensterbank zitten en ze slaat naar hem: 'Weg, galgengebroed! Kra kra!', haar haatdragend gekrijs opgeslorpt door het geraas van de malende watermolens. Raaf stuift op zonder angst, hij is slim genoeg om te zien dat haar uithaal niet ver rijkt.

Als Cornelia met korte stapjes ijlings wegloopt van het huis aan het water, weg ook van de vettige stank van het vleeshuis vlakbij, blijft hij pesterig dicht achter haar deinen. Ze voelt Raafs aanwezigheid en draait zich met een ruk om.

'Weg, ga weg!' schreeuwt ze. 'Gij zijt door de duivel bezeten! Ga weg, ge brengt ongeluk!'

'Kra kra kra kra,' lacht Raaf als hij zelfgenoegzaam de lucht inschiet.

De regen valt met bakken uit de hemel. Niemand let op de stokoude Cornelia in de smalle donkere straatjes, de leren snavelschoenen diep in de mengeling van stinkend vieze modder en afval die naar beneden vliedt. Ook een koppig varken dat in de smurrie wroet op zoek naar etensresten, heeft geen oog voor haar. Maar hoe verder van het huis, hoe ongeremder ze met krakende stem luidop tegen zichzelf praat en kruistekens slaat: 'Dat manneke, God den Heere wees genadig, dat manneke, hij moest eens weten. Hij moest eens weten!' Cornelia weet wat hem te wachten staat.

Maar Raaf voelt dat er meer komt én iets onverwachts. 'Franzenhans,' hoor je hem roepen hoog in de lucht. 'Franzenhans krijgt een kans, kra kra kra!'

